

Pl. LXXVI. Fig. 1.

40 45 50 55 60 65

Namnet **steinlauk** är klarligen kvinnonamnet *Stēnlōgh*. Den avlidnes namn läses av Nordenskiöld och W. 94 **sui**, såsom det ock tedde sig för mig 1888. Denna läsning måste dock bero på stenens starka nötning och **alui** L. 1656 vara det ursprungliga, motsvarande fsv. *Alver*, isl. *Olver*.

Översättning: Stenlög lät lägga denna sten över Alver, sin son. Gud hjälpe hans själ och Guds moder!

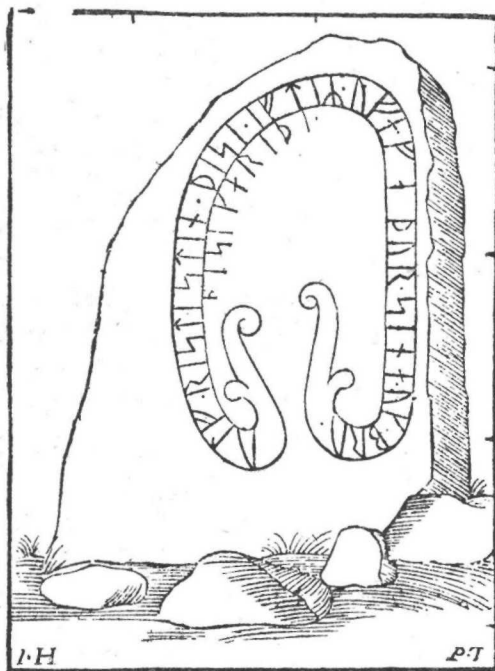
Då runstenen har upphöjda ornament, som erinra om dem på Ög. 55 Väversunda, vilken utan tvivel varit sidohäll i en kista, så har denna runsten sannolikt varit lagd som lock på en sådan kista. Se O. Janse, *Medeltidsminnen från Östergötland*, fig. 1.

214. Egeby knekttorp, Västerlösa sn, Vifolka hd.

Pl. LXXVI. Fig. 2.

Litteratur: B. 901; L. 1148; W. 95; Peringskiöld, *Mon.* VII; Broocman, *Beskr. öfver Östergötland*, s. 107; P. A. Säve, *ATS.* I, s. 87; C. F. Nordenskiöld, *Reseber.* 1880, s. 4, teckning; E. Ihrfors, *Ostrogothia sacra*, s. 22, teckning.

Peringskiöld säger runstenens plats vara »Westerlösa äng», L. 1148 »Linds ägor», P. A. Säve säger den vara »flyttad från Linds ägor till Egeby och Liljas grenadiertorp», vilken flyttning svårligen varit lång. Linds ägor vidtaga 170 steg österut.

B. 901.

Runstenen låg vid min ankomst 1888 på högra långsidan, nedsjunken i kanten till landsvägsdiket, lutande framåt, men restes sedan på bekostnad av kgl. Vitterhets-, hist.- och antikvitetsakademien. Stenen står nu på knekttorpets tomt på norra sidan av vägen inuti en häck på kanten av landsvägsdiket.

Ämnet är rödaktig granit. Stenens höjd längs mitten är 1,43 m. Bredden är på mitten 94 cm. Slingans bredd 8—10 cm; de innanför slingan ristade runorna äro 10—11 cm höga. Stenens topp är avslagen, enligt P. A. Säve med avsikt för att få stenpligg till foten under byggnaden, där han ligger; en del av runslingan har därvid bortslagits.

Inskriften är särdeles grunt huggen. Något kors uti inskriftens början, som Nordenskiöld läser, finnes icke. Första namnet är **ulf**, utan nominativändelse. Uti **risti** synes av **r** egentligen blott staven; **sti** är rätt tydligt men runorna i ordets början

mycket tvivelaktiga. Efter **stin** är slingan bortslagen till och med **iftir**, i vars **Λ R** nedersta delen är i behåll men punkten därefter borta. I **ufak** saknas toppen av **u**. Efter **ufak** finnes en punkt och omedelbart därpå en 3 cm lång fördjupning, lik bistaven till **†**, ehuru